

Arrest

**nr. 72 530 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2011 tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 januari 2006 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 maart 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij schrijven van 9 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het

Rijk te worden gemachtigd. Verzoeker kon evenwel niet aangetroffen worden op het door hem in België opgegeven adres.

1.4. Verzoeker diende op 17 mei 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Via een op 1 december 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.6. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 september 2011 de beslissing waarbij de bij schrijven van 1 december 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.8. Bij arrest nummer 67 922 van 4 oktober 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 oktober 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 17 oktober 2011 werd ter kennis gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 04/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Hij licht het middel als volgt toe:

“1. Schending van de motiveringsverplichting

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gemotiveerd op basis van alle elementen die op heden bestaan. Nergens wordt rekening gehouden met de ingediende regularisatie aanvraag.

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Het beginsel van behoorlijk bestuur legt de administratieve overheid volgende verplichtingen op:

- 1. de verplichting om te beslissen over de aanvraag tot regularisatie van verblijf ingesteld op basis van voormalig artikel 9 § 3 of artikel 9 bis Vreemdelingenwet;*
- 2. verplichting tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid*

(Rassart, H. “La jurisprudence du Conseil d’Etat concernant l’article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (1998-2000)”, in RDE, 2000, n° 109, p. 326)

Aangaande de eerste verplichting, namelijk te beslissen over een aanvraag tot regularisatie van verblijf alvorens een bevel te nemen om het grondgebied te verlaten, heeft de Raad van State in het verleden het volgende geoordeeld:

- bij wijze van voorbeeld uit de rechtspraak -

“la requérante prend un moyen unique de la violation, notamment, du principe de bonne administration en ce qu’un ordre de quitter le territoire ne pouvait lui être délivré aussi longtemps qu’il n’avait pas été statué sur sa demande introduite en application de l’article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ».
(CE, n° 85524, 22 février 2000)

Het beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat nog een regularisatieaanvraag hangende zou zijn. De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet werd op 29.9.2011 ongegrond verklaard.

[...] (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr. 25.910 dd. 10.04.2009)

De verwerende partij merkt verder op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Terwijl art. 52/3 § 1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17.6.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen,*
- verzoeker tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,*

- in arrest van 4.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Verwerende partij herhaalt dat de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet meer is dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd geweigerd.

De gemachtigde heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het KB dd. 08.10.1981 en art. 52/3 van de wet dd. 15.12.1980, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevind[t], bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten."

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. In zoverre verzoeker betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad benadrukt dat, zoals verweerder terecht stelt, het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom verweerder het feit dat verzoeker een aanvraag indiende om tot een verblijf gemachtigd te worden zou moeten betrokken hebben bij het nemen van de bestreden beslissing en hieromtrent enige melding zou dienen te maken in de motivering van deze beslissing. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, kan de Raad slechts opmerken dat uit de hoger geciteerde en meer recente rechtspraak van de Raad van State een ander standpunt dan het door hem verdedigde blijkt. Daarenboven moet worden benadrukt dat de aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd waarnaar verzoeker verwijst reeds was afgewezen op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Het feit dat verzoeker nog geen kennis nam van deze beslissing doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Zo het al de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook te verwijzen naar de bij schrijven van 9 december 2009 ingediende aanvraag om, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden, moet – evenzeer ten overvloede – opgemerkt worden dat de gemeentelijke autoriteiten aan verweerder meedeelden dat verzoeker niet kon aangetroffen worden op het door hem in deze aanvraag opgegeven adres. Verzoeker brengt ook geen stukken bij waaruit kan afgeleid worden dat het gemeentebestuur onterecht oordeelde dat hij niet op het door hem opgegeven adres verbleef. Verweerder diende daarom geen rekening te houden met deze aanvraag waarvan niet blijkt dat deze conform de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door verzoeker werd ingediend bij de burgemeester van de plaats waar hij verbleef.

Verzoeker betwist voorts niet dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat hij niet beschikt over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.3.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK